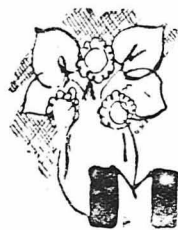

ΟΙ ΝΕΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ

ΤΟΥ κ ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Η ΚΡΙΣΙΜΗ ΣΤΙΓΜΗ

ΟΛΙΣ έκλεισε τους τρεις φακέλους. Έβαλε τις διευθύνσεις, κ' έπειτα έβρισε συλλογισμένος, κρατώντας το κεφάλι του μέσα στις παλάμες, με τα μάτια κερκωμένα στο κενό.

Έιχε από τις έννοιά του βράδι, που έγραφε συνεχώς, και τώρα πλησίαζαν μεσάνυχτα.

"Όταν άρχισα να γράφει, το χέρι του έ τρεπε, το μυαλό του ήταν αστασιμένο, έ νιωθε την καρδιά του που χτυπούσε δυνατά.

"Έπειτα όμως, σιγά—σιγά, με το γράψιμο, η καρδιά του άρχισε να ξαναβρίσκει τον κανονικό παλμό της, το χέρι του έγινε σταθερότερο, και το μυαλό του άρχισε να ή-

ρησεί.

Ένω έγραφε, του φαινόταν ότι η βραδιά εκείνη δέ διέφερε καθόλου από τις άλλες—πώς ήταν μια από τις συνηθισμένες βραδιές της ζωής του, τις βραδιές που δεν έβγανε από την κάμαρά του, κ' έγραζόταν μόνος, με το φως της λάμπας, σχεδόν ως τα γράμματα.

Έιχε πάρει να έχει τη σκέψη του προσκολλημένη στη μεγάλη πράξη, που έμελε να κάνει. Δεν είχε ελπίδες, όταν δεν βρισόταν στη γη, και δεν ήταν καθόλου μετανοήσιμος πού τα πράγματα έχοχόντουσαν έτσι. Δέ θα συγχωρούσε ποτέ στον έαυτό του, μια και είχε άποροσταλάσει όλες τις επιθυμίες του σε μια συγκεκριμένη και σφιχτή απόφαση, να έχει τις άδυναμίες των ανθρώπων που χοροδύσει, και να παλεύει με τον ίδιον έαυτό του, διαστρέφους ή αντίπαλόντας—ως τη σκληρή κ' επίσημη στιγμή!

"Έγραφε τα γράμμάτα του, σαν ένας άνθρωπος που ζάιρει πολύ καλά, κι πρόκειται να κάνει. Δεν είχε καν τις άμφιταλαντεύσεις εκείνες, που είναι μοιραίες ίσως στους ανθρώπους, για τον τρόπο, με τον όποιον θα διετύπωνε τις τελευταίες του θέλησεις...

Τό πρώτο γράμμα ήταν για τον αδερφό του, που απούδαζε στη Γερμανία. Από όλα τ' αδέρφια του, ήταν ο μόνος που αγαπούσε—κι ο μόνος με τον όποιον είχαν κάποτε συζητήσει για ό' αυτά, και είχαν συμφωνήσει στο ότι ο άνθρωπος, όταν δεν έχει πια κανένα όσσημό με τη ζωή, όταν δεν βρισόταν στη γη, και δεν του μένει ή παραμονή έλπίδα, έχει την υποχρέωση, τόσο απέναντι της άξιοτητας του, όσο και απέναντι των άλλων, να συντομεύει, μιάς ως' άρχιτρε, το όσσημό της άνοσηφής ζωής του, με μια γενναία και σαφή χειρονομία! "Αν και η συζήτηση αυτή ήταν έντελώς άκαθηματική, έντούτες είχε βγάλει, από τότε, το συμπέρασμα, ότι κι ο αδερφός του ήταν, έπίσης, ένας άνθρωπος άπληλλυμένος από ταπεινές μικροπρόληψεις—ένα γερό κ' έλευθερο μυαλό, με πλατείες, πολιτισμένες άντιλήψεις... Και για αυτό τον αγαπούσε, περισσότερο από τ' άλλα του τ' αδέρφια.

Μέσα στο γράμμα, του έξηγοούσε φιλοσοφικά την απόφαση του, και τον ζήτουσε να τον συγχωρέσει—άλλα, συγχωρόνος, και να τον δικαιολογήσει, αφού έλη την αδερμική αγάπη, που άσφαλλε, θα βρισκόταν πληρωμένη...

Τό δεύτερο γράμμα απευθύντοσ ό' ένα φίλο του, τον όποιον αγαπούσε πού πολύ κι από τον αδερφό του. Μ' αυτόν είχε περάσει τα καλύτερα χρόνια της φοιτητικής ζωής του, είχαν δοκιμάσει όλες τις ζωές και τις μικρές της πρώτης βιωσιμής, είχαν δει και τό χρυσό όσσημό της πρώτης κι άναλλοώτουσ σπογγής. Και μάλιστα, τό περασμένο βράδι, τη στιγμή που χωρίζον στη σκέλη, τού ήθελε, έσπρινά, να τού φανερώσει την απόφαση του—άλλα μετάνοιος... "Έξαιρε ότι ο φίλος του θα προσπαθούσε να τον ήρωδίσει, θα ήταν, ίσως, βιασός να τού τη μεταώσει! Και ήταν τόσο άποροσπισμένος να κάνει αυτό που είχε οσσηό να κάνει, ώστε αυτό θα τό θεωρούσε σά μιάν άδέηξη ενός όσσηου ισραήλ, που είχε δώσει πρός τον έαυτό του—σά μιά κατάντηστη και ταπεινή άποροσώρηση, πού ο τίμος του χαρακτήρος δέ θα υποσώσει ποτέ του ν' άνεγειθεί... "Έπειρα να τελειώσω, έσπασθησ!

Γι' αυτό, λοιπόνοιος, ό' αυτά, να τού γράφει—κ' έκείνος να τό μάθει, όταν τό γεγονός δέ ήταν πια τελειωμένο. Ζητούσε κι από αυτόν συγχώρηση, για τη λήθη πού θα τού προσένοισε, και τον παρακαλούσε να φροντίσει για μερικά καθέκαστα, που μόνον έκείνος ή ταν σε θέση να φροντίσει.

Τό τρίτο γράμμα απευθύντοσ πρός την άστονομια.

"Όταν έκλεισε τα γράμματα, τα τυλιξότασε άνάον στο γράμμα του, κ' άρχισε να βυθίζεται σε σκέψεις.

"Ένωθε την άνακούφιση τού ανθρώπου, που έχει έκληρωσει όλα τα καθήκοντά του, σ' αυτό τον κόσμο, και τώρα κ' έκείνος να κάνει ό, τι θέλει. "Ένωθε την ίκανοποίηση ότι ή ζωή του είναι πια κανονικά τελειωμένη, ότι δεν έχει άφρησε κανένα λογαριασμό έσπρημής, χαμιά άποροσώρηση άνεξέφλητη! "Έτοιμος τόρα τα δικαιώματά του

στη ζωή—και, όσον άφορά αυτά τα δικαιώματά του, δεν είχε να όσσει λόγο σε κανένα... "Ήταν ο μόνος ύπόλογος για τις πράξεις του, και κανένας δεν θα μπορούσε να τον κατηγορήσει ότι προέβαινε σε μιάν άντιφάση!

Αυτό τό αίσθημα της έλευθερίας, τό έννοθε τόσο βαθιά, ώστε δεν είχε τη διάθεση ούτε να τό σπρήτσει... "Έξαιρε τι κάνει, και γιατί τό κάνει! Αυτό τό κεφάλι τό θεωρούσε κλειμένο.

Σηκώθηκε και πήγε στο παράθυρο, κ' άκούσθηκε τό μέτωπο στο τζάμι. "Ένωιος τό κρύο του γιάλου, να τού παρόνει έλαφρά τό κούτελο.

"Ήσαν οι πρώτες βραδιές τού φθινοπώρου. Ο όσσηός ήταν ήσυχός. "Όλα έμοιάζαν ήσυχά και στασινά. Στο βάθος δεγρόφορτο οι μαφρές σιλονάντες των σπιτιών. Κανένας δεν περνούσε. Ψηλά, στο σσοτεινό διάστημα τ' άσπρα έλαμπαν, σαν άναρήφτες καρδιές, σά μικρές καρδούλες πού χτυπούσαν... Συλλογίστηκε τότε τη δική του την καρδιά, πού βάλασε σε λίγο να χτυπάει! "Όλος αυτός ο άνθρωπος πού ήταν, σε λίγο θα γινόταν ένα τίποτε!

Κι' αυτό τό τίποτε, τό έπί επιθυμίες ο ίδιος τόσο πολύ, ώστε και τόρα άόμα, πού πλησίαζε ή φορηή στιγμή, και πού ή σάρκα άρχιζε να τρέμει—τό ήθελό του ήταν τόσο χαλιβόνομος, ή άκόσπησση τού ήταν τόσο βεβαιωμένη, ώστε έννοθε ότι δέ θα μπορούσε ν' άποφύγει την έκτέλεση της, έστω κ' αν τό χέρι του δέ ήταν βιασός, από τον τρόμο, να πατήσει και να σφει τη σκανδάλη...

"Έξαιρε ότι δεν έσπερε να ζήσει, έστω κ' αν ο κόσμος όλος τού σσοσώρουσε όλους τους δυνατούς φραγμούς, μπροστά σά πόδια του...

Τότε τα περασμένα άρχισαν να περύνον μέσα στο μυαλό του, σά μια κορδέλλα κινηματογράφου. "Έβλεπε τον έαυτό του, σά ένα παιδικό του χροώνια, μ' όλα τα περιστατικά, να διαγράφεται, σάν ένα τρίτο πρόσωπο, και σιγά—σιγά να μεγαλώνει. Ομήθηκε τό θάνατο τού πατέρα του και τις μητέρας του, και τών δυό μεγάλων αδερφών του. Είδε τα σπία πού είχε καθήσει, μ' όλες τους τις λεπτομέρειες, άόμα και τις πού παραμυσε. Είδε διόκληρη τη ζωή του, βήμα πρός βήμα. "Επιδώρησε μιά—μιά όλες τις πράξεις του, μετρες όλες τις άποστάσεις, πού είχε διανύσει, όλα όσα είχε χυθεί, όλα όσα είχε άποφεί. Είδε τον έαυτό του, έπειτ' από ό' αυτά, χαμένον πάλι μέσα στο σσοτάδι... Κι' ό' αυτά, με μιά γρηγοράδα κινηματογραφική, από τη στιγμή πού πήγε στο παράθυρο, ως τη στιγμή πού γόρισε και πάλι στο τραπέζι του. Απτά όλα πέρασον, με μιά μεγάλη νοσταλγία, άλλα, συγχωρόνος, και με μιά βαθιά παρσία, σαν πράματα από καρπό τελειώσια, πού δεν ύπόσχει τρόπος να γυρισούν... Κ' ίσως αυτό θα ήταν τό καλύτερο.

"Ένωιος, άλλη μιά φορά, τό άόσιο και τό κούφιο, τη φορηή όσσημάνη της ζωής του. Είχε κάνει τόσα άπεγνωσμένα διαθήματα να πιστεί από κάποιον, ν' άραχτεί σε μιά σονίδα σωτηρίας, να κρατηθεί με κάθε τρόπο στη ζωή, και είχε μείνει τόσο άπρακτός, κάθε φορά πού τό είχε δοκιμάσει—ώστε έτεροσφής. Άλλη μιά φορά, την απόφαση του... Δεν έπήρχε σωτηρία τούθενά! "Όλα έσπερε να τελειούσαν άπόγε...

Γύρισε τα μάτια, και κοίταξε τριγύρω. Τό κοινό χτυπούσε κανονικά. Ο λεπτοδείκτης προχωρούσε με άμεικτες κινήσεις, πρός τη μορσία όσα—αυτή πού είχε τάξει, για τελευταία όρα της ζωής του. Και σ' αυτό άόμα, όπως ό' δια, ή ήθελε να είνε άρρηθής, συνεχής στον έαυτό του, μέχρι τέλους... Παρομοιωούτασε τις κινήσεις του, μιά—μιά, σάν άνθρωπος άνατοι σμένος!

Κ' έπειδή έννοθε τό χέρι του να τρέμει, ένωιζε μιά υποτίτλια, κ' έρωιζε κρυσά ό' ένα ποτήρι. "Άρχισε να πίνει, σάν τρελλός, τόνα ποτήρι άνάον σ' άλλο. Κατάλαβανε πώς είχε να παύσει, άόμα, ένα θανάτομον άόμα με τις άνοσηφές άδυναμίες του. "Έξαιρε όμως, ότι, στο τέλος, θάβγανε κρητή...

Σέ πέντε λεπτά, είχε κερδίσει πάλι όλη την ψυχραιμία του.

Τότε ξαναπήγε στο παράθυρο. Άνοιξε τό τζάμι. Γύρισε τα μάτια πρός όλα τα σσημεία, σά νάθελε να τ' άγκαλιάσει όλα, μιά φορά άόμα, πριν πεθάνει. Κοίταξε την έρημιά τού όσσηού, και τό φερόμα, τον κήρυ τού άντικρούστο σπιτιού. Προσπαθούσε να προσκοθεί στις λεπτομέρειες, να διασκέδασε τό μυαλό του, ν' άποκαρπύνει τη χαμένη σκέψη του, από τό μορσία γεγονός, αυτό πού θα συνέβαινε σε λίγο...

Είχε ανάγκη από όλα τού τού ψαχιά έφόδια: "Ήταν ή πρώτη και τελευταία φορά, ή μοναδική φορά, πού ό' αυτά έσπερε να φτάσουν τό διασώσων τους, και να τό ξεπεράσουν! Κάθε διαταγμός, κάθε έπιβρόδυση μπορούσε να τον κλωνίσει, και να τον κάνει, ίσως, ν' αναβάλλει...

Και δεν έννοοιες, με κανένα τρόπο, ν' αναβάλλει...

Όταν άρχισε να γράφει, τό χέρι του έτρεπε...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΝΕΡΑΪΔΕΣ

(ΤΟΥ ΔΕΚΟΝΤ' ΝΤΕ ΑΙΑ)

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τὰ Ξέπλεκα μαλλιά.

Περίηθανος στό μαύρο τ' ἄλογό του ἀπό τὸ δόσος καβαλλάρης βγαίνει... Ἀστράφτει το σπρηθόνι τὸ χρυσό του μέσα στή νύχτα πού σιγὰ προβαίνει καί τ' ἀσημένιο κράνος του με χάρη φωτίζεται ἀπ' τ' ἀχνόφωτο φεγγάρι.

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τὰ Ξέπλεκα μαλλιά.

Τριγύρω του χοροῦμενες πετοῦνε... Πού τρέχεις μέσ στή νύχτα, καβαλλάρη; τοῦ λέν καί τ' ἄλογό του τὸ κρατοῦνε. Πά λές μου, ἀθήτεια, ἀγένειο παλληκάρη, στοιχείο πού μέσ στό λόγγο τριγυρίζουν αὐτήν τήν ὄρα ἐσὲ δέν σε φοβίζουν;

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τὰ Ξέπλεκα μαλλιά.

Ἀφήστε με, Νεραΐδες, νά περάσω, γιατί κόρη γλυκαί με περιμένει. Ἀφήστε με, Νεραΐδες, νά προφταῖσω. Τὸ στέγνω τοῦ γάμου με προσμένει. Σὲ λίγο ἡ χαρμυγὴ θὲ νά ῥοδίσει, δάκρυα πικρὰ ἢ ἀγάπη μου θὰ χυσι.

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τὰ Ξέπλεκα μαλλιά.

Μεῖνε, μὴ φύγεις, μὰ τοῦ λέει, μὴ βέβαι θε νά σοῦ δώσω μαγεμένη καί πὺ καλή ἀπὸ δόξες καί τιμὴ τὴν πόλια μου τὴν ἀστεροφωμένη. Δέν θέλω, ἀφρὸς με... λέει, μὴ ἔκείνη καί σιγομιά καί τὸν ἄρνει.

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τὰ Ξέπλεκα μαλλιά.

Κεντὰς τ' ἄλογό του κα' ἀφανίζεται τρέχει πηδὰ καί χλωμντράει τ' ἄτι. Ἄλλ' ἔξωρα ὁ μαῦρος του χαμνίζεται κα' αὐτὸς κιντὰς με θακιομένο ἡπί. Κατ' ἄνεση γυναῖκα βλέπει ἑμπρὸς του καί τρέμει καί θολώνεται τὸ φῶς του.

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τὰ Ξέπλεκα μαλλιά.

Στοιχείο, μὴ με κρατᾶς, γιατί κα' ἂν τρέχω ἢ καστανή μου ἀγάπη με προσμένει. Ὠμιένας, ἀκριβὲ μου! Ἐγὼ ἔχω κρεβάτι μου τὴ γῆ τὴν λαγωμένη. Ἐκεῖ μαζὺ κα' οἱ δὺο θὰ κοιμηθοῦμε. Ἐκεῖ πρώτη φορά θ' ἀγαλιαστοῦμε.

Λευκοστόλιτες χορεύουν στής νυχτιάς τή σιγαλιά ή Νεραΐδες, ή Νεραΐδες με τὰ Ξέπλεκα μαλλιά.

Ἐκεῖνος τὴ Νεραΐδα ἐνὼ κιντὰ, στ' ἄλογο ἀπάνω τρέμει καί χλωμαίνει, πότε φωτιά τὸ βλέμμα του πετὰ καί ποτὲ σὺν νεκρὸς στή σέλλα μένει. Γνωρίζει τὴ φωνὴ καί τὴ ματιά της, καί πέφτει καί σωφρίζεται σμὰ της.

Παράφρασις: ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Τὸ ρολοὶ προχωροῦσε πρὸς τίς δώδεκα. Πέντε λεπτὰ τὸν χόφι ζαν ἀπ' τὴ στιγμή ἐκεῖνη.

Ἄξαφτα, κατ' ἄγγιξε τὴν πόρτα. Γύρισε τρομαγμένος τὸ κεφάλι. Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβε τί ἦταν. Εἶδε τὴν πόρτα ελαφρὰ μισανοικημένη.

Τὸ φάνηκε πὺς κάποιος προσπαθοῦσε νὰ μπη, ἀλλὰ δὲν μπόρουσε. Σταμάτησε καί κοίταξε, κρατώντας τὴν ἀναπνοή του.

Κατ' ἐπιτόντα ελαφρὰ, στὸ κάτω μέρος τῆς πόρτας, καί πολεμοῦσε νὰ χωρέσει μέσ' ἀπ' τ' ἀνοιγμα.

Σὲ λίγο, εἶδ' ἕνα παιδάκι νὰ προβάλλει. Καί, συγχρόνως, ἄκουσ' ἕνα σιγανὸ ναιοῖσιμα.

Τότε κατάλαβε: ἦταν τὸ γατάκι του, ποῦ πολεμοῦσε νὰ μπει μέσα — τὸ γατάκι του ποῦ τόξε λημονήσεις!

Τὸ φάνηκε σὰ νάπεφτε ἀπὸ πάλυ ψηλά, σὰ νὰ κατακυροῦσε ἀπ' τὰ σύννεφα!

Ἐτρέξε, κα' ἀνοῖξε τὴν πόρτα. Τὸ γατάκι μπήκε μέσα, με σηκωμένη τὴ μικρὴ του τὴν οὐρίτσα, κα' ἄρχισε νὰ τρίβεται στὰ πόδια του, μ' ἕνα χαρμωμένο καί δυνατὸ γοργουρητό.

Ἦταν ἕνα γατάκι, ποῦ τόξε βυεὶ στὸ δρόμο, πεταμένο. Ἐδῶ καί πέντε μῆνες, καί τόξε γέμει σπίτι. Ἦταν ἕνα γατάκι ἄσπρο καί σταγνί, με δύο μεγάλες βούλες στὸ κεφάλι.

Τὸ γατάκι ποῦ τόξε λημονήσεις! Σταμάτησε ασιτισμένο. Ἐσκίψε καί τοῦ χάιδεψε τὸ κεφαλάκι του κεφαλάκι, καί κίενο τότε δυνάμωσε τὰ τροφεὰ του καί χαροῦμενα τριγυρίατα.

Τότε κατ' ἔστασε μέσ' στὴν καρδιά του. Μιά τροφεγάδα, μιά στοργή, ποῦ δὲν τίς εἶχε ξαναγνώσει στὴ ζωὴ του, ζήτησαν μέσα του, ἐκείνη τὴ στιγμή, καί τὸν ἐξανάγνω δὲλδῆλογο νὰ τρέμει... Ὅλα εἶχαν μεταμορφωθεὶ με μᾶς, σάμπως ἡ ἐμάστιση τοῦ μικροῦ κα' ἀσθινατικὸ ἐκείνου ζώου, κα' ἄλλαξε τὸ ρυθμὸ τῆς Οἰκομῆνης! Τὰ μάτια του ἦταν γιομάτα δάκρυα...

Ἐπυσε στὸν καναπέ. Ἐκείνο ἀνέθηκε στὰ γόνατά του, κα' ἄρχισε νὰ παίξει με τὰ δάχτυλά του.

Ἡ παρουσία τῆς μικρῆς χαρῆς ἐκείνης, τῆς φυσικῆς τῆς ἀνίδης κα' ἀφώς, τοῦ ἀφαιροῦσαν, τώρα, κάθε δύναμη νὰ σκεφθεὶ ἢ νὰ ζητήσει τίποτ' ἄλλο...

Μέσα στὴ συγκίνησή του, δὲν ἄκουσε καθόλου το ρολοὶ ποῦ χτύπησε μεσάνυχτα.

Ἄρχισε νὰ παίξει με τὸ ζῶο. Κί' ὅταν ἐκείνο πῦς κοινοῦσθηκε, καί κοινοῦσθηκε νὰ κοιμηθεὶ στὰ γόνατά του, δὲν τόληψε νὰ κοιμηθεὶ διόλου, γὰ νὰ μὴν τῦχει καί τ' ἀνησυχίσει — κα' ἔμειν' ἐκεῖ, σὺν ἐκμηδενισμένο, μὴ ἔαίροντας τί γίνεται τριγύρω, με τὴν καρδιά καί με τὸ νοῦ πελαγωμένα, καί γυρισμένο πάλι στὴ ζωή...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΗΘΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ Η ΚΑΤΑΛΙΚΗ ΤΟΥ ΜΑΝΛΙΟΥ

Ὁ περιφημὸς Μάνλιος, ὁ ὁποῖος εἶχε σώσει ἀπὸ βέλους κίνδυνου τὴ Ρώμη πολεμώντας στὸ Καπιτώλιο καί εἶχε ἐκπονησθῆ γι' αὐτὸ Καπιτωλῖνος, σινηλῆφθη ἀργότερα κα' ἐδικάστηκε ὡς στασιαστής.

Ἄλλ' ἐνὸ ὁ δικαστῆς ἐτρονέιτο, μετὰ τὸ τέλος τῆς δίκες, ἢ ἀποία ἔγινε ὅπως σινηθὸς στὸ ἑσπαιόλο, νὰ ἐκφωνήσῃ τὴ θανατικὴ καταδίκη του, ὁ κατηγοροῦμενος σὴ ζωστὸ τὸ χέρι του καί εἰδεξε τὸ Καπιτώλιο.

Τὸ δικαστήριον τότε ἀναγκάστηκε νὰ διακόμῃ τὴ συνεδρίασι καί νὰ μεταφερθεὶ σὲ ἄλλο μέρος, ἀλλὰ ἐπειδὴ καί ἀπὸ κεῖ φαινόταν τὸ Καπιτώλιο μεταφέρθη σὲ λίγο ἄλλοῦ.

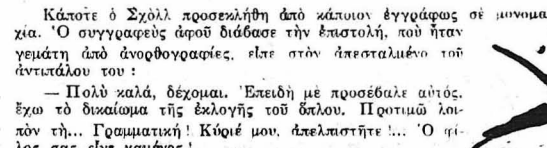
Καί μόνον ὅταν ἀπεκρούθη ἐντελῶς ἡ θεὰ τοῦ ἱστορικοῦ λόφου, ὅπου εἶχε ὄρασι ὁ Μάνλιος, ἀπήγγειλαν τὴ θανατικὴ καταδίκη τοῦ σπυτήριος αὐτοῦ τῆς Ρώμης.

ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ ΔΥΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΑ

Ὁ Αἰσχυρίανος Σχόλλ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κἀντισμα. Τὴν πρωτὴ μοσὶ του αὐτὴ τὴ δικαιολόγησε κάποτε ὡς ἔξης: — Τὴ νύχτα, ὅταν γυρίζω μόνος μου στὸ σπίτι καί ἰδῶ μεσὸ σκοτιάδι ἕναν ἄνθρωπο με τοιγάρω στὸ στήμα, περνῶ ἄφοβὰ ἀπὸ κοντὰ του. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πὺς κινεῖται δὲν μπορεὶ νάνα κολοφῶρος...

***

Κάποτε ὁ Σχόλλ προσεκήληθη ἀπὸ κάποιον ἐγγράφως σὲ μοναχία. Ὁ συγγραφεὺς ἀφοῦ διάβασε τὴν ἐπιστολή, ποῦ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀνορθογραφίας, εἶπε στὸν ἀπεσταλιμένο τοῦ ἀντιπάλου του: — Ποιὸν καλὰ, δέχομαι. Ἐπειδὴ με προσέβαλε αὐτὸς, ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ διπλοῦ. Πρωτίως λοιπὸν τὴ... Γραμματικὴ! Κρίμει μου, ἀπελπιστήτῃ... Ὁ φίλος σας εἶνε χαμένος!

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΜΟΙΒΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

Μια φορὰ ὁ γιαιτὸς τοῦ βασιλέως Πύρρου ἐπρότεινε ἐγγράφως στὸ στρατηγὸν τῶν Ρωμαίων Φαβρίκιον νὰ ἀναλάβῃ νὰ φρονήσει τὸν κίριό του ἀντὶ ὠρισμένης ἀμοιβῆς. Ὁ Φαβρίκιος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦταν μεγαλόφυχος ἄνθρωπος, ἀφῆθηκε τὴν προσφορὰ καί ἐστειλε τὴν ἐπιστολή τοῦ προδότην στὸν Πύρρον με τὴν ἔξης παραγγελία: — Μάθε ἀπὸ δὺ καί λέρα νὰ ξεχωρίζεις καλύτερα τοὺς φίλους ἀπ' τοὺς ἐχθρούς σου.

Ὁ Πύρρος τότε, θέλοντας νὰ τοῦ ἀναποδώσῃ τὴν εὐεργεσία, ἀπελευθέρωσε καί ἐστειλε στὴν πατρίδα τοὺς ἄλλους τοὺς Ρωμαίους αἰχμαλώτους, πρῶτα τὸ ὅποιον ἔσπευσε νὰ κἀν κα' ὁ ἀντίκαλός του γὰ τοὺς Ἑπειρώτας αἰχμαλώτους.